

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De modo, quo detestatio, quam contritio in sua natura includit,
exercenda est vsu sacramenti Pœnitentiæ,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

catur ad eius perfectionem requiri, ut procedat ex motu dilectionis Dei super omnia, quæ est charitatis actus formalis. Et confirmatur quia contritio perfecta reconciliat hominem Deo, etiam sine Sacramento actu suscepto, ut idem concilium ibidem docet. Id quod ipsa nequit efficere, nisi coniuncta dilectioni Dei super omnia, iuxta illud *primæ Ioan. tertio*. Qui non diligit, manet in morte: Atque illud, quod in priori ad *Corinth. 13.* ait D. Paulus, se nihil esse sine charitate. Itemque illud quod remissio peccatorum quam sancta Magdalena lachrymis obtinuit, tribuatur dilectioni: dicente Domino *Luc. 7.* Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum. De qua re plura subtiliter disputantur à Scholasticis, in quibus immorari non est nostri instituti. Videri potest Suarez *tomo 4. disput. 4. sect. 2.*

40.

Cum verò in eodem citato capite 4. de imperfecta contritione ad penitentiam Sacramentum sufficiente dicitur, quod vel ex consideratione turpitudinis peccati, vel ex metu gehennæ concipiatur, satis indicatur, eam requirere antecedentem timorem ex quo procedat. Id quod manifestum est de concepta ex metu gehennæ. Confirmatur verò de concepta ex metu aliarum poenarum: quia ut Suarez tangit in sequenti *disput. 5. sect. 2. in fine*. talis metus non est merè humanus & naturalis, sed diuinus, & supernaturalis: iuxta illud quod Concilium ipsum Tridentinum ait, contritionem ex illo conceptam, donum esse Dei, & Spiritus sancti impulsus. Quamuis igitur poenæ sint temporales, tamen consideratæ ut à Deo infliguntur, & ut nobis indicant ipsius iram, ac quodammodo inchoant diuinum supplicium æternum, nisi emendemur, constituant timorem supernaturalem, qui reuocatur ad timorem gehennæ: sicut expectatio bonorum temporalium à Deo sub aliqua habitudine ad vitam æternam ac supernaturalem prouidentiam Dei, reuocatur ad spem salutis æternæ. Eam autem quæ concipitur ex consideratione turpitudinis peccati, prouenire etiam ex timore supremi iudicii Dei, probatur: quia talis consideratio non est secundum meram rationem naturalem, ut etiam attingit Suarez in eadem *sect. num. 12.* Et patet, quia non sufficeret alioqui ad contritionem de qua agimus utpote supernaturalem; quippe quæ Dei donum est, & Spiritus sancti impulsus ex eodem Concilio Tridentino. Debet igitur esse secundum rationem eleuaram ad supernaturalem ordinem, seu debet esse conformata Regulæ diuinitus reuelatæ in ordine ad æternæ salutis consecutionem: ita nimirum, ut peccati turpido consideretur prout repugnat virtutibus nobis diuinitus infusis: ad prosecutionem æternæ salutis; quæ est finis noster supernaturalis: secundum quam repugnantiam impedit eiusdem salutis consecutionem, iuxta illud quod dicitur *Apoc. 21.* In cœlestem Ierusalem non intraturum aliquid coinquinatum.

CAPVT IV.

De modo quo detestatio, quam contritio in sua natura includit, exercenda est in usu Sacramenti penitentiae.

SUMMARIUM.

- 41 Detestatio in usu Sacramenti Penitentiae habenda est necessario de omni peccato mortali, cuius reus est penitens.
- 42 Non item de omni veniali.
- 43 Diversi modi quibus peccata venialia aliter remitti possunt, quam per Sacramenti penitentiae usum.
- 44 Non remittitur peccatum veniale, quamdiu non displicet saltem virtualiter.
- 45 Quando contingat talis displicentia virtualis, & quo modo operetur.
- 46 Vnum peccatum veniale remitti potest sine alio.
- 47 Displicentia de venialibus quando materia Sacramenti constituitur, debet esse actualis: & quæ ratione cum proposito emendationis.
- 48 Contritio habenda est necessario de iis de quibus dubitatur, an sint mortalia.
- 49 Non sufficit ad contritionem detestari peccata sua in genere.
- 50 Non est necesse haberi singulas detestationes de singulis mortali-

bus, sed per vnam de omnibus potest conteri quis, sufficienter ad eorum remissionem.

51 Rationes quibus id probatur.

52 Illa vna detestatio exercenda debet ad omnia mortalia, quorum reus est penitens.

53 Talis potest sufficere ad validitatem Sacramenti Penitentiae.

54 Non refert an antecedit vel comitetur vel sequatur recognitionem peccatorum in particulari.

55 De peccato obliuio sicut confessio facienda est, ita & habenda contritio si recurat in memoriam.

PRO modi propositi declaratione constituemus aliquot propositiones. Prima est: detestationem cum exercetur in usu Sacramenti penitentiae, habendam esse necessariò de omnibus peccatis nostris mortalibus post baptismum commissis, nondum per talem aliquem usum delictis. Probatúr quia Sacramentalis confessio facienda est de omni eiusmodi peccato: ex Concilio Tridentino *sessio. decima quarta cap. 5.* Ergo & habenda contritio, ex qua illa pendet tanquam effectus ex propria causa: & ad quam intrus latentem, in proposito usu exterius manifestandam, instituitur tanquam sensibile signum. Adde quod ut per quodcumque peccatum mortale avertitur à Deo, sic cuiuscumque talis, oporteat esse detestationem, per quam conuertamur ad Deum ex *1. Reg. c. 18. & 33.*

Secunda est. In eodem usu non esse necessariò habendam de omnibus venialibus. Hæc patet per illud quod in Concilio Tridentino *loco citato* habetur: de venialibus quidem posse fieri Sacramentalem confessionem, non tamen necessariò faciendam esse: quia multa sunt alia remedia, quibus explari possunt. Quænam verò sint ea remedia, Concilium non exprimit. Ex iure autem canonico septem commemorat *Hofstiensis in sua summa tit. De Penitentia & remissio. à nobis hic paucis pertringenda.*

Remedia aduersus peccata venialia præter usum Sacramenti Penitentiae.

SECTIO I.

PRIMUM igitur est digna Eucharistia sumptio. Secundam aquæ benedictæ aspersio. Tertium ieiunium, & elemosynæ largitio. Quartum oratio Dominica. Quintum deuota tuncio peccatoris. Sextum generalis confessio in Ecclesia facta. Septimum benedictio Episcopalis. Eadem post ipsam proponens Paludanus in *4. dist. 6. q. 1. art. 2. concl. 4.* de illis refert hunc versum:

Orans, tinctus, edens, confessus, dans, benedicens.

In quo per orantem ait indicari, tum orationem Dominicam, tum pectoris tuncionem imitatione Publicani dicentis Deo, Propitius esto mihi peccatori. *Luc. 18.* tum orationem factam in Ecclesia consecrata iuxta illud *3. Reg. cap. 4.* Qui orauerit in domo hac, propitiaberis. *Per tinctum* verò, aquam benedictam. Per edentem, Sacrosanctæ Eucharistia, imò omnis Sacramenti dignam susceptionem. Per confesum, tum generalem, tum etiam specialem confessionem peccatorum siue Sacramentalem siue non Sacramentalem. Per dantem porro, facientem elemosynas siue spirituales siue corporales. Per benedictionem demum, tum panem benedictum, per Sacerdotem in die Dominica, tum etiam benedictionem Episcopalem, & benedictionem Virginitum.

Ex eo autem, ait idem Palud. hæc potius quam alia bona opera, constitui remedia aduersus peccata venialia, quod plus incitent ad motum liberi arbitrij detestantis peccata: item quod ad poenæ remissionem plus valeant, ex merito & precibus totius Ecclesiae. De modo verò quo talia remedia censeantur debent vim habere venialia remittendi, magna difficultas est. De qua Suarez videri potest *tomo 4. disputat. 12. sect. 2.* in ea enim immorari scholasticis est, non præsentis instituti.

Cui sufficit monuisse, nunquam remitti peccatum veniale, quamdiu ipsum vel actu, vel virtute placet: quia manente causa, manet effectus: immò quamdiu non displicet, saltem virtualiter etiam si dicta remedia usurpentur: ut indicatur est à D. Thom. in *3. part. quest. 87. artic. 3. ad 1.* dum ait ea ipsa remedia causare peccatorum venialium remissionem, in

quan-

quantum inclinant animum ad actum poenitentiae; siue ad peccati detestationem explicitam, vel implicitam virtualem; ut eo quod aliqui fatendum esset; vna simpliciter sumptione aquae benedictae obtineri omnium venialium remissionem, etiam eorum quorum complacentia haberetur, si forte memoria occurreret. Virtuale verò detestationem seu displicentiam posse sufficere D. ipse Thom. in *praced. art. 1.* probat ex eo, quod peccatum veniale non fit auersio à Deo; ideoque non requirit de se, sicut mortale formalem ad Deum conuersionem vt deleatur.

Ceterum contingit talis displicentia virtualis ex eodem Diuo Thom. in *eodem art. 1.* cum aliquis sic affectu fertur in Deum, & res diuinas: vt quidquid sibi in memoriam occurreret, quod ab eo motu ipsum retardaret, displiceret ei, ac doleret se illud aliquo modo commississe. Hinc si quis ita ferretur Deum diligat, vt reuera displiceret ei omnia peccata sua venialia, si memoria occurreret, omnia quoque illa quoad culpam deleri concedendum est. Si autem non ita feruenter diligit, dicendum est illa solum deleri quorum habet displicentiam: ea quibus contrarius est actus charitatis quem exerceat. Vt si qui ex amore Dei proponit obedire in omnibus suo Superiori, censetur habere virtualiter displicentiam de omnibus suis inobedientis venialibus: non autem de distractionibus in oratione, aut de aliis similiter disparatis, quae non retardant ab affectu obediendi propter Deum: ac proinde ipsas quidem inobedientias, non tamen ceteras veniales culpas deleri per talem charitatis actum, cum quo manere possunt, sicut & cum habitu charitatis, tanquam ei non repugnant. Debet verò cum eadem displicentia adesse propositum saltem virtuale, cauendi futura venialia: non quidem omnia collectiue, vt debet de mortalibus: quia id impossibile est, sine speciali Dei privilegio: sed vitandi singula in particulari (quod possibile est, alioquin non essent peccata) si velit omnium remissionem obtinere. Quod si aliquorum tantum velit obtinere, debet propositum habere illa ipsa emendandi seu vitandi ea in posterum.

Vbi aduerte vnum peccatum veniale posse remitti sine alio, non autem vnum mortale sine alio (prout Diuus Thom. docet ex *instituto 3. part. q. 86. art. 3.*) ideoque non esse necessariò habendam omnium venialium displicentiam, & propositum ea vitandi de cetero; sicut habenda est omnium mortalium, ad remissionem, vel vnus eorum. Cuius discriminis ratio est, quia diuina gratia, quae in peccati remissione confertur, vt peccator ex displicente, efficiatur placens Deo: nullo omnino peccatum mortale, quod illius priuatio est, secum paratur. Eam verò cum peccato veniali esse, nihil obstat: vt satis indicauit discipulus Christi dilectus: in *quibus in 1. sua epistola cap. 1.* Si dixerimus quoniam peccatum non habemus nos ipsos seducimus & veritas in nobis non est.]

Aduerte etiam quod ante dictum est, virtualem contritionem sufficere ad remissionem venialium: non esse ita accipiendum, vt si post factam diligentem conscientie dissolutionem, alia non occurrant, aliquis assumat ea pro materia in sacramentali confessione: vt, inquam, contentus esse debeat tali contritione. Nam ad Sacramentum poenitentiae requiritur formalis seu actualis contritio (qualem peccatori imponi dum poenitere iubetur, bene probat Suarez *tom. 4. disputat. 9. sect. 1.*) sicut & formalis confessio, quae consistit recogitatione & accusatione actuali peccatorum suorum: ita vt contritione actuali non habita, censetur Poenitentiae Sacramento materia deesse. Quod pro praxi annotatum ab Alphap. à Vualdo in *Cand. aureo cap. De contritione num. 9.* & à Iacobo à Graphijs *lib. 1. decis. aurear. cap. 16. num. 4.* Suarez in *sequent. disput. 20. sect. 6.* bene confirmat ex eo quod Conc. Trid. in *cit. sess. 14. de poenitentiae Sacramento & partibus ipsius, simpliciter & absolute loquatur: & contritionis motum ad illud requiri satis indicet in c. 4. per illa verba [fuit autem quouis tempore ad impetrandam veniam peccatorum, hic contritionis motus necessarius.]*

Aduerte denique peccatum quidem esse non conteri nec emendationem proponere de omnibus venialibus, quae per sacramentalem confessionem clauibus Ecclesiae subiiciuntur, non esse tamen mortale; quia integritas contritionis de venialibus, non est (sicut nec integritas confessionis de iisdem) de necessitate huius Sacramenti: quod etiam notat Suarez *loco*

cit. num. 7. Et probatur: quia ipsum potest fortiri effectum suum diuinae gratiae, sine illa integritate; quandoquidem peccatum veniale etiam si placeat, non est obex diuinae gratiae in animam inducendae, nec remissionis aliorum peccatorum. Vnde sicut non obesset Sacramento, nullo modo suppositum clauibus, ita nec de se oberit, non suppositum sufficienter.

Tertia propositio est: De peccato de quo dubitatur, num sit mortale an veniale poenitendum esse tanquam de mortali: aut saltem cum conditione si est, aut quatenus est mortale. Hanc habet Nauarr. in *Enchir. cap. 1. num. 26.* Et probat per illud D. Augustini relatum in *cap. Si quis autem. De poenitent. dist. 2.* Tene certum, dimitte incertum. Quod quidem in re coniuncta cum salute aeterna, qualis est poenitentia de peccatis, nemo negabit locum maximè habere, si in quaquam alia habere debeat,

De detestatione peccatorum mortalium requisita ad eorum remissionem.

SECTIO II.

Quarta propositio est, Ad peccatorum mortalium remissionem non sufficere contritionem, qua quis in genere duntaxat sua peccata detestetur, confitens se esse peccatorem: aut etiam qua de peccatorum duntaxat generibus aut speciebus, detestationes eliciat: confitens v.g. ac dolens se furem esse, se blasphemum esse, se periurum esse: & ita de reliquis peccatis secundum suum genus aut speciem. Confirmatur haec propositio eo, quod contritio seu conuersio ad Deum esse debeat ex toto corde *Ioh. 2.* qualis non est dolentis solum in genere se peccatorem esse, aut vniuersaliter se furem esse, aut blasphemum, aut periurum, & ita de reliquis: cum adhuc dolere possit, & restet dolendum de ipsis peccatis in particulari: vt de tot furis, aut de tot blasphemis, aut de tot periuris. Deinde peccator per vnum quodque suum peccatum, conuersus ad creaturam, auertitur à Deo. Ergo contritio per quam conuertitur ad Deum ex toto corde, debet esse de omni peccato, quo auersus est à Deo; ideoque ad eam non sufficit detestatio peccatorum in genere sed requiritur detestatio singulorum in particulari.

Est autem controuersia, An poenitenti vna contritio sufficere possit de omnibus, ac singulis peccatis commissis, tam quae memoriae occurrunt, quam quae non occurrunt: similis ei qua quis conuersus ad cumulum sordium, abhorret ab omnibus illis; tam ijs quae incurrunt, quam ijs quae non incurrunt in ipsius aspectum: an verò necessarium sit singulas de singulis peccatis mortalibus haberi detestationes. Nam vt videre est apud Nauarr. in *Enchir. cap. 1. n. 25* multi senserunt istud esse necessarium: alij verò prius illud sufficere, quibus ipse assentitur *tum ibidem tum in sequent. num. 40. & in cap. 22. num. 3.* Assentiantur etiam Franc. à Victoria *num. 116. de Sacramento.* Caietanus in *summula verbo Contritio, & tom. 1. opus tract. 4. q. 2. & Sotus in 4. dist. 17. q. 2. art. 3. col. penult. & recentiores communiter.*

Idque merito, quia contritio necessaria ad peccatorum remissionem haberi potest momento temporis ex probabiliori Theologorum sententia: quam propugnat Suarez *tom. 4. disp. 4. sect. 5.* & sufficienter probatur per illud *Ezech. 33.* Impietas impij non nocebit ei in quacumque die conuersus fuerit ab impietate sua. Nam ibi dies sumitur pro momento temporis: sicut & cum ante immediate dicitur: Iustitia iusti non liberabit eum, in quacumque die peccauerit. Si enim momento temporis per peccatum homo exiit à Dei gratia; multo magis momento temporis per conuersionem ad Deum restituetur eidem gratiae; cum diuinae clemetiae ea sit natura, vt magis ad ignoscendum, quam ad condemnandum sit prona. *cap. Quia diuinitatis. De poenitent. dist. 1.* At singulae detestationes de singulis peccatis commissis haberi non possunt in momento temporis: quia requirunt singulorum peccatorum cognitionem: ac talis cognitio, diligens conscientiae examen; ad quod non sufficit momentum temporis. Deinde, vt Nauarr. re etè argumentatur in *cit. num. 25.* si ad peccatorum remissionem necessatio concipiendae essent de singulis peccatis mortalibus singulae poenitentiae, contingeret calus in quo quis adhuc viuens priuaretur potestate consequendi vitam aeternam, cōtra textum ex-

pressum in cap. 1. de Pœnitent. distinct. 7. & in cap. Ponderet. distinct. 50. Denique ut argumentatur Sotus loco cit. col. antepenult. impossibile pene est, vt cum ingens fuerit peccatorum numerus, & maxime cum pleraque eorum contingerint in rebus lætis, singulos de singulis concipere dolores interitios. Ad eo vt merito dicendum sit cum Franc. à Viët. in citato num. 116 quod sicut in confessione, dicendo millies Peccaui fornicatione, vnicus talis confitendi actus terminatur ad singulas illius numeri fornicationes: ita vnus actus interior quo pœnitenti displicent egedem mille fornicationes, terminatur ad vnamquamque earum: & Pœnitens ipse censetur de omnibus & singulis eorumdem conteri.

52. Quinta propositio, qua ex precedenti sumitur, est: Ad remissionem peccatorum mortalium sufficere vnam contritionem, quæ ad omnia quorum Pœnitens reus est, extendat se in particulari, id est, qua Pœnitens omnem mortalem suam culpam detestetur, seruatis conditionibus perfectæ contritionis in præced. cap. expositis. Ad huius confirmationem præter antedicta, afferri possunt exempla D. Pauli euntis Damascum, & latronis in cruce pendens, qui tam breui tempore conuersi sunt ad Deum, vt illud non fuerit sufficiens ad retiocanda distinctè in memoriam omnia sua peccata. Quod similiter sentiendum est de ijs qui iuxta antedicta, conuertuntur aut conuerti possunt in momento. Accedit etiã quod talis contritio, etiam si perficiatur simplici actu voluntatis, sit vera detestatio omnium peccatorum: adeoque pœnitentia quæ peccatori præcipitur: præsertim cura in singulari pœnitentia, non autem in plurali, pœnitentia, præcipiatur de omnibus peccatis Atque ita omnes Theologos tenere ait Suarez in cit. a. disput. 4. sect. 6. num. 2.

Si quis opponat contritioni respondere confessionem tanquam signum externum quo manifestatur: ideoque sicut vnus actus confessionis sufficere nõ potest ad omnium peccatorum mortalium remissionem: ita nec posse vnum actum contritionis quantumcumque is ad omnia se extendat. Respondendum est cum Caiet. in cit. quest. 2. confessionem fieri homini tanquam Iudici qui non nisi de cognitis iudicare potest; atque peccata quæ non fuerint ei distinctè exposita, manere ei incognita. Contritione autem cor offerri Deo, qui non pensat quantum & quot, sed ex quanto offeratur: iuxta illud quod de Magdalena Luc. 7. dicitur. Remittitur ei peccata multa, quia dilexit multum: non autem quia displicuerunt ei multa. Sufficere ergo potest vnus contritionis actus sicut vnus satisfactorius, aut vnus absolutiois.

De detestatione peccatorum requisita ad validitatem Sacramenti Pœnitentia.

SECTIO. III.

53. Sexta propositio est vnum etiam actum antedictum detestationis de omnibus peccatis commissis, posse ad confessionem validam sufficere. Probat, quia vnus talis actus sufficere potest ne confessio censetur mera narratio, aut esse sine interiori dolore. Quem item posse sufficientem esse ad percipiendam Sacramentalem absolutionem, patet ex eo quod sufficiens esse possit ad peccatorum remissionem iuxta proximè præcedentem propositionem. Quare ad validitatem Sacramenti pœnitentia non sunt necessario exercendi totus actus detestationis, quot sunt peccata, de quibus tanquam reus illorum, Pœnitens confitetur: etiam si negandum non est, eos valde vitales esse. Si quis dicat necessarios esse ad compensandam iniuriam Deo illatam: vt nimirum homo sui ipsius iudex constitutus, ac peccatorum suorum vindex, illam singulis contritionibus vindicet, quam singulis peccatis intulit. Respondendum est, eam compensationem posse perinde fieri vna contritione ac multis: vt argumento est, quod vnus dolor intensus de omnibus peccatis, sit maior compensatio quam multi remissi habitus de singulis: vt patet ex D. Paulo & D. Magdalena, nonnullisque alijs, qui quamuis non potuerint in momento in quo conuersi sunt, omnia sua peccata sigillatim considerare ad concipiendas de singulis singulas detestationes: vnam tamen de omnibus conceperunt tam intensam, vt eis valuerit non modo ad culpam remissionem, & pœnarum æternarum eis debitam mutationem in temporales: sed etiam ad harum omnium relaxationem: id quod aliquor glossis citatis expressit Na-

uar. in Enchir. cap. 1. num. 43. Et ad confirmationem facit illud Luc. 7. Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum] vbi nomen peccati extendi ad dictas temporales penas, non est alienum à sacre Scripturæ vsu. Nam ijs significandis vsurpatur 2. Machab. sub finem. cap. 12. cum dicitur Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare vt à peccatis soluantur. Per peccata enim eo loco, communiter intelliguntur pœnæ quibus defuncti cruciantur in purgatorio, quæ temporales sunt.

Cæterum perinde est, siue ante reuocata sigillatim in memoriam peccata, siue post, siue etiam inter reuocandum concipiatur illa vna detestatio, extendens se ad omnia mortalia à pœnitente perpetrata: prout idem Nauar. in præced. num. 25. expressit iniquis, non est necesse, vt Pœnitens recogitans, confitensve sua peccata, de vnoquoque mortifero speciale & singularem pœnitentiam concipiat: sed satis est, vt concipiat generalem eiusmodi pœnitentiam, quæ virtute se extendat ad omnia mortifera, siue id faciat ab initio cum incipit reuocare in memoriam confitenda; siue inter reuocandum, siue alio quouis tempore, vel temporis momento. Cuius doctrinæ ratio est, quod iuxta antedicta, ille qui omnia sua peccata detestatur propter Deum, habeat formalem & ad Sacramentum sufficientem contritionem, etiam si de illis non cogitet distinctè, seu ad nullam particulare descendat, nec in hoc vello singulariter sistat: intentionem suam ad omnia indefinite extendens: quod perinde facere potest nondum recogitatis, ac iam recogitatis in particulari ipsis peccatis. Ad quod faciunt quæ disputat Suarez tom. 4. disput. 4. sect. 6. a. num. 9. quem vide si lubet.

Eidem autem doctrinæ congruenter dici potest, illum qui ex contritione, quam ante de suis peccatis cõcepit, conseruato firmo proposito non peccandi de cætero, excitatur ad faciendum conscientia suæ debitum examen; eoque vt par est factu, confitetur idoneum esse abique noua aliqua speciali contritione ad obtinendam Sacramentalem absolutionem: cum in tali confessione, vt in suo effectu, perficeret illa præcedens generalis contritio de se sufficiens, vt ponimus. Id Sotus in cit. col. penult. indicauit, iniquis Pœnitentium vsum non esse, nisi in principio habere contritionem generalem, quæ sufficit ad gratiam: & deinde peccata inuestigare ad confitendum: aut omnia sua peccata in mentem reuocare ante vllum detestatum actum, orationibusque rememoratis vnam detestationem applicare. Quanquam tamen negandum non est quin vt idem monet in fine præced. columna consultum sit speciale adhuc de singulis peccatis detestationes concipere.

Septima propositio est, si peccatum mortale penitus oblitum & per antedictam contritionem, etiam in vsu Sacramenti pœnitentia remissum in memoriam redeat, de eo esse denuo conterendum, sicut & est confitendum. Hanc Medina in tract. 1. de pœnit. quest. 3. versu Ex dictis, probat: quia necessarium est de peccatis penitere, sicut & confiteri, non solum ad finem consequendi eorum remissionem; sed etiam ad impletionem præcepti, de quo antea dictum est in cap. 2. Ad quam impletionem non sufficit sola virtualis detestatio peccati: vt patet ex dictis in præced. cap. 1. num. 3. & à D. Thoma traditum Suarez tom. 4. disput. 9. sect. 2. plenius confirmat. Eiusmodi est autem detestatio illa quæ de oblioto peccato commissio habetur, dum quis cætera quæ memoria occurrunt ita detestatur actu, vt similiter detestaretur illud si occurreret. Vnde tenendum est quod ex eodem D. Th. habet Iacobus à Graphijs in lib. 1. decis. aur. cap. 5. num. 23. cum peccata obliota recurrunt in memoriam, debere hominem de illis conteri, sicut de alijs, perinde ac pauper, qui quod non sit soluendo excusatur à solutione, cum venerit ad pinguiorem fortunam tenetur soluere quod debet.

CAPVT V.

De modo exercendi propositum emendationis, quod contritio in sua natura includit cum antedicta detestatione.

SVMMARIVM.

56. Ad tale propositum non requiritur, vt quis persuadeat sibi se non amplius